

Miracle

No m'ho explique, de veres.
No hi ha cap explicació.

Simplement mire cap enrere en el temps i veig com el mots s'arremolinen en aquestes postals.

Intentes recordar-les, **la 4**, **la 12**, **la 23** i em pose les mans al cap.
És com un cicle, com l'aroma de les flors del taronger que torna cada any, cada estació.

Arribes a creure't que posseeixes el control, que en l'escriptura tu dirigeixes les regnes de la subtil creació... Però no, no res d'això recompon aquest trencaclosques.

Hi ha la fe, sí. Una fe bidireccional que et demana i a qui respons enlluernat.

Hi ha també la mística de l'encontre; les paraules segueixen la llum regalada. Ets brúixola de l'encís i elles et trien, no hi ha motius concrets, perquè sí. Tremoles d'absoluta felicitat.

Escriure.

Escriure-vos amics i amigues, escriure-vos amb un amor total: el miracle de l'apertura del cor batent, la feina oculta, sincera, honesta, tranquil·la; la servitud de l'alquimista que balla fent voltes i més voltes amb les paraules, però no mai es vanta.

Ploure de vida, l'actitud perenne de tot escriptor: copsar el món i brindar el compromís.